

ANGELČEK

Priloga „Vrtcu“.

Štev. 3.

Ljubljana, 1. marca 1911.

XIX. tečaj.

Zjutraj.

5. Na našem bregu.

Vstal davi sem rano,
pogledal na breg,
vse bilo je belo,
sem mislil: je sneg.

Pa solnce pozimi
ne sije tako
in ptičice drobne
tako ne pojo.

Tam z belega brega
pozimi nikol
ta vetriček sladki
ne sope v naš dol.

Minila je zima,
sneg vzela in mraz;
tu belo je cvetje,
tu vigredi čas!

Stanko pl. Orlovič.

Dobri ljudje.

7. Angelčkov angelček.

Neka vrtnarica je prodajala vsako jutro zelenjavo na trgu in opazovala šolarje bližnje šole šolskih bratov, kako so prihajali in odhajali. Med njimi se ji je zdel posebno všeč šolarček, ki se je odlikoval po svoji pohlevnosti, modrosti in nedolžnosti. Poznala je njegovo mater, ubogo vdovo, ki je le težko preživljala sebe in svojega dobrega otroka.

In vsako jutro je rekla angelcu varihu tega dečka, ko je šel mimo nje: „Dobri angel, obvaruj ga nedolžnega!“

Nadalje zdaj še ni mislila. Nekega dne pa je angelček, kateremu je priporočala dečka, rekel prav natihoma preprosti prodajalki nekaj besedi, ki so jo skoraj prestrašile, da je zardela.

Ta dan je namreč nekoliko pregledala in preštela svoje imetje in je našla, da ima že več prihrankov kot je pričakovala. Ta preostanek jo spravi nekoliko v zadrego. Kaj naj počnem ž njim, reče sama sebi.

To je bilo takrat, ko ji je angelček varih mimosidočega šolarčka v trenutku, ko mu ga je priporočala, rekel: „Poskrbi, da postane mašnik!“

Rekel sem, da jo je ta beseda nekoliko prestrašila v začetku, a polagoma se je udomačila v njeni duši; izpremenila se je v željo; ta želja je postala moč, izprevidela je, da mora štediti in . . . deček je bil na njene stroške sprejet v malo semenišče.

Bog je blagoslovil dobro delo in s trdom, z varčnostjo in tudi s pritrgavanjem je mali učenček došel do velikega semenišča — sprejet je bil v bogoslovje. Dobra vrtnarica ni čakala, da bi bila na zemlji že uživala sad svojega dobrega dejanja. Bog jo je bil poklical k sebi nekaj mesecev poprej, kot je bil njen varovanec posvečen v mašnika. Pa kako lep je bil njen vzprejem v raj! In koliko radost je

morala čutiti tam gori, ko je videla, kolika slava prihaja k Bogu od svetih maš, ki jih je opravljal njen angelček, kakor ga je imenovala!

(Paillettes d'or.)

8. Naj ne ve levica, kaj dela desnica.

Ko je bil lurdski župnik Peyramale (b. Peramál) še vikar v Viku na južnem Francoskem, mu je oče ob neki svečanosti daroval 200 frankov. Še isti dan zvečer potrka na vrata vikarjeve sobe ubog trgovec istega kraja, vdovec in oče mnogoštevilne družine, ter mu potoži svojo stisko in zadrego. Milosrčni mašnik ga tolaži in reče: „Prosiva Boga, da nama da kako dobro misel.“ Pa isti trenutek je že imel dobro misel. „Jaz poznam nekoga,“ mu reče, „ki je ravno danes prejel vsoto, kakršno Vi potrebujete. Počakajte me tukaj za trenotek!“

Trgovec sliši, kako hiti vikar po stopnicah, kako zavije v župnikovo sobo in jo previdno zapre za seboj. Vikar se nekaj minut pogovarja z župnikom o vsakdanjih rečeh in ga zopet zapusti, ne da bi kaj omenil o trgovčevi zadregi. Nato potegne iz žepa 200 frankov in stopi z zmagoslavnim obrazom v svojo sobo. „Vaša reč je uravnana,“ vzklikne, „tukaj je vsota: oni, ki Vam jo podari, noče biti imenovan.“

„Ni ga treba imenovati,“ odvrne z ginjenim glasom trgovec, ki ga je bil prevaril vikarjev odhod in pogovor z župnikom; „saj se da uganiti. Kako zlato srce ima gospod župnik!“

Ko mine nekaj mesecev, pride trgovec, ki se je srečno rešil iz trgovske zadrege, zopet v župnišče. Ker je bil vikar odsoten, se predstavi župniku. „Prečastiti,“ ga nagovori trgovec, „Vam se imam zahvaliti, da sem rešen iz stiske.“

„Kako to?“ se začudi župnik.

„S tistimi 200 franki, ki ste mi jih bili dali in Vam jih tukaj nazaj prinesem.“

„S katerimi franki?“ reče župnik in se še bolj čudi.

„Saj ni treba, da bi zakrivali,“ ponavlja ubogi mož s solzami v očeh; „vse mi je znano.“

„Kako vse? Kaj vse?“

To začudenje starega župnika si je namreč napak razlagal hvaležni dolžnik, ki je prišel poravnat svoj dolg, zato nadaljuje: „O, le nikar ne mislite, da Vas je izdal gospod vikar; pa jaz sem razumel vse: z denarjem se je vrnil iz Vaše sobe.“

Ko župnik sliši ime svojega vikarja, se mu takoj posveti. „Moj vikar,“ tako začne župnik razlagati uganko, „je sposoben za vse dobro; bo pa že zopet ena onih umetnosti, ki jih le on zna . . .“

Kako zardi zvečer dobri gospod vikar, ko mu župnik izroči 200 frankov, pa seveda za obresti pridene še nekaj naukov, kako je pri milodarih treba tudi previdnosti, da dober človek ne sme biti predober, da je modrost poglobitna čednost, da srce ne sme premagati glave itd. Ali so pomagali ti nauki, nisem mogel poizvedeti, ker največjo moč ima končno vendarle ljubezen dobrega srca.

(Ambrosius.)

9. Dva brata.

V neki vasi sta živela dva brata. Vsak je imel svojo hišo in svoje polje. Starejši brat je bil oženjen in je imel mnogo otrok. Mlajši je bil sam. Nekega leta sta imela žito na polju, a vsako polje je bilo na drugem kraju vasi.

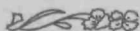
Ko je dozorelo žito, sta rekla brata drug drugemu: „Jutri bom žel.“

Ponoči pa si misli mlajši brat: „Moj brat je oženjen, ima mnogo otrok, mnogo skrbi in obilo drugega dela. Jaz grem na njegovo polje, mu požanjam žita, kolikor ga največ morem, in mu ga znosim na kup, da bode imel zjutraj manj dela.“

Kakor je mislil, tako je storil. Ob istem času pa vstane tudi njegov starejši brat, zbudi ženo in otroke ter jim reče: „Moj brat je sam, nima nikogar, da bi mu pomagal pri delu, pojdimo torej mi na njegovo njivo. Požanjemo mu žita, kolikor bo mogoče, ga povežemo v snope in znosimo na kup. Zjutraj bode imel manj dela.“

Šli so in storili tako.

Ko pa prideta drugo jutro vsak na svoje polje in zapazita, da je že nekdo pospravil dober kos žita, poklekmeta in zahvalita Boga, ki je tako hitro poplačal njiju dobro srce.

Vladko prvič v šoli.

Spisal Julij Slapšák.

Oskrbnikov Vladko je bil o kresu šest let star. Mama mu je kupila torbico, abecednik, črtalnik in druge take potrebne reči. In jeseni je stopil v šolo.

Vladkov oče je oskrboval obsežna polja, velikanske gozde in travnike, graščinsko poslopje in velike obokane hleve, kjer je stalo do sto glav lepe rejene živine. Vladko je kaj rad zahajal v hlev. Tam je gledal zajčke, žrebeta, teličke in drugo živino. Kake tri tedne pred pričetkom šolskega leta, takrat ko mu je kupila mama torbico, je pritekel kar s torbico na hrbtu v hlev ter je zaklical pastirčku Jančku, ki je opravljal telička v koču; tako je zaklical: „He-hej, Janček, jaz pojdem pa v šolo; čez tri tedne pojdem, juhej, juhej!“ Janček se je okrenil k Vladku ter rekel napol v šali, napol zares: „Vladko, ako pojdejo mama s teboj, da te popeljejo za roko v šolo, boš že tudi takrat vriskal od veselja, kakor danes, ako jo boš moral pa sam pobirati preko polja k fari, bo pa druga: kisal se boš in cmeril tedaj, da te bo grdo gledati.“

Vladko: „O-o, Janček, jaz se že ne bom kisal, da me bo grdo gledati — nikoli se ne bom, da veš: dobre volje bom in skakal bom in vriskal bom, da bo kaj.“

Janček: „Ho-hoj, le ne veseli se preveč šole in ne vriskaj kar naprej: zdaj so ti pota na vse strani odprta, potlej bo pa prosta samo ena pot, ki drži v šolo. Zdaj lahko skačeš in noriš po svoji volji, potlej boš pa moral sedeti v šolski klopi tiho in mirno ko v cerkvi; zdaj se igraš, potlej se boš moral pa učiti!“

Vladko: „Joj-joj, Janček, saj vendar ne bo tako hudo, kakor ti misliš! Za delavniki pride nedelja: bom pa takrat skakal in norel prav po svoji volji; se bom pa takrat igral po vrtu in v logu, na polju in po travnikih.“

Janček: „Ba, pa drugih otrok še ne poznaš; tvoja gosposka suknjica jim ne bo všeč; nove hlačke do kolen jih bodo zbadale v oči; nagajivi so in poradni. Kaj ti pravim: bili te bodo in topli, poznam jih dobro. — In v šoli? Ha-ha, znal ne boš; nobenemu ne gre takoj v glavo, in še v šoli boš morda tepen, zaprt, dobro vem, kako je.“

„Hi-hi-hi-hi! Janček, ne bo tako ne, ti le strašiš. Otroci pri fari me imajo radi; iz naše vasi tudi — kolikokrat smo že igrali skupaj! In preko polja ni daleč do šole; naenkrat bom tam in zopet nazaj. In v šoli bom priden in rad se bom učil, in vse bo dobro. He-hej, Janček, čez tri tedne pojdem! Juhej!“ In poskočil je oskrbnikov Vladko in stekel je na vrt k ptičkom, k cvetkam, pod rumene hruške in rdeča jabolka, pod višnjeve češplje in trde orehe.

Trije tedni so minili, kot bi bil mignil. Prvi teden je Vladko še večkrat vzkliknil: „Hej-hej, v šolo pojdem, pa še kmalu pojdem, juhej, juhej, juhej!“ Drugi teden je le še redkokdaj tako vzkliknil, pa še takrat ne preveč naglas in kdovekako veselo, tretji teden pa ni vriskal nič več. Naglo so minili ti trije tedni, in prišel je prvi šolski dan, malo pričakovan in pravnič zaželjen od malega Vladka.

Mama zbudi tisti dan sinka, ga prekriža, umije in napravi. Najprej ga obleče v lepe nove hlačke do kolen, potlej pa še v lepo novo suknjico, tako prav gosposko. Ko Vladko odzajtrkuje in odmoli jutranjo molitvico, mu oprti mama torbico na hrbet, pa hajdi v šolo. O-o, ali to ni šlo kar tako!

Takrat, ko je bilo treba iti od mame, mu je naenkrat stopil pred oči pastirček Janček, ki mu je pred tremi tedni tako grozil s šolo in s šolskimi otroki. In neka neznana, tajna moč je zgrabila Vladka in stisnila njegovo drobno srčece, da se mu je stemnilo pred očmi in se zazibalo pod nogami. In je zacepetal potlej

pa skočil v drugo sobo, se skrnil pod mizo in prestrašeno zavpil: „Mama, jaz že ne grem v šolo, jaz ne grem v šolo!“ ...

Mama je stekla za sinkom, ga prijela za rokico, potegnila ga narahlo izpod mize in ga izpraševala vsa začudena: „Kaj pa ti je, za božjo voljo, Vladko? Govori: Kdo ti je naenkrat zmešal glavico, kaj ti je naenkrat podrlo srce? Vladko moj, povej!“ In mama ga je vzela v naročje in ga božala in tolažila. A Vladko se ni mogel iznebiti besed pastirčka Jančka, groženj pastirčka Jančka, in neka neznana, nedopovedljiva groza ga je obhajala; in je venomer klical, venomer vpil: „Mama, mama, jaz ne grem od vas, jaz ne grem v šolo! Ne poznate otrok, poredni so in naga-jivi! Bili me bodo in topli! Moja gosposka suk njica jim ne bo všeč, moje hlačke do kolen jih bodo zba-dale v oči.“

„O-o-o-o!“ se je čudila mama sinkovim besedam pa odgovorila: „Vladko, ne bo ne tako, ti nič ne veš! Otroci pri fari te imajo radi; naši iz vasi tudi — ko-likokrat ste že skupaj igrali! In preko polja ni daleč do šole, naenkrat boš tam in po šoli zopet nazaj. Hišna, ki čaka že pripravljena, da te spremi do šole, ostane doma; jaz sama pojdem s teboj, in ko mine šola, pridem zopet pote.“

Take besede, govorjene iz čutečega materinega srca, so dobro vplivale na zbeganost in razdvojenost Vladkovo. In ko ga je nato prijela za rokico, češ: zdaj greva, — se ni preveč branil ter še dosti mirno in molče stopil poleg ljube mame iz sobe. Seve, z mamo bi šel Vladko do konca sveta, ne le samo v šolo. Saj kjer so mama, tam ni nič hudega, tam ni strahu, ne bojazni; brez mame pa bi ga ne spravil danes nihče nikamor.

Hišna pogleda za Vladkom. „Oh, kako je žalosten, ko mora v šolo!“ vzklikne, potlej pa naglo odide pospravljat po sobanah.

Že je korakal Vladko ob mamini roki mimo vrta, kjer so se zibale in prepevale ptičke v vejevju sadnega drevja in kjer so pisane cvetke ljubko kimale z drob-nimi glavicami kakor v pozdrav in slovo malemu

učenčku. Vladko pogleda po prostranemu vrtu. Kako vabljivo se mu smehlja dehteče sadje s šibečih vej sadnega drevja; kako sladko prepeva zbor krilatih pevcev; kako čarobno bleste pestre cvetke v zlatih solnčnih žarkih! Vladku se stoži po prostih urah, ki jih je preživel v igri tam na zeleni trati. Spomnil se je bil namreč Jančkovih besed in občutil je njih pomen in težo z vso resnobo. In je obstal ob vrtni ograji in je rekel: „Oj, mama! Doslej sem lahko skakal in norel prav po svoji volji, poslej bom moral sedeti v šolski klopi tiho in mirno kakor v cerkvi; doslej sem se igral, poslej se bom moral učiti. Ljuba mama, še bi rad igral prav po svoji volji po zeleni trati, še bi rad skakal po gozdu in po travniku. Oj, počakajte, postojte in poslušajte me: vrniva se, pojdem pa čez leto in dan v šolo.“

Morda ni slišala mama vseh sinkovih besed, a obstala je vendar in odgovorila: „He-hej, Vladko, saj ne bo tako hudo, kakor ti misliš. Glej, za delavniki pride nedelja, boš pa takrat skakal in se igral prav po svoji volji.“

Vladko je povetil oči in je gledal žalostno v tla. Topla solza se mu je potočila po licu in kanila še gorka na tla. A treba je bilo iti dalje. Mama ga je trdno držala za roko in ga peljala dalje preko polja. Že sta zagledala farni zvonik in cerkev, ne daleč od tam pa je blestelo veliko belo poslopje — nova šola. Vladka je zazeblu okrog srca; živo so mu stopile pastirčka Jančka besede pred oči in se mu zarezale v dušo in srce. Tako je bil govoril pastir pred tremi tedni: „Ha ha, znal ne boš, Vladko! Nikomur ne gre takoj v glavo; in še v šoli boš tepen, zaprt, o - o, dobro vem, kako je, res, res!“ In tega se je zdaj zbal Vladko in iznova je obstal, pogledal mami v oči in rekel: „Mama, vrniva se, jaz ne grem v šolo, saj nič ne znam.“

„I — saj se boš naučil! Glej ga no, za to greš v šolo,“ je odgovorila mama in tirala sinka naprej. Težko, na vso moč težko in nerad je stopical Vladko dalje; kaj je hotel drugega — mama ga je držala trdo, pretrdo za rokico.

Šla sta mimo cerkve in sta dospela do šole. Še nekaj korakov in pred šolskimi durmi sta. Zdajci se ustavi Vladko in neče iti dalje. Na vso moč se brani, da ne stopi v šolo: trga se mami iz roke ter vleče in sili nazaj. A ko uvidi, da to nikakor ne gre, se nakremži in spusti v jok, zadušljiv in hripav, da res ni

Vladko noče v šolo.

bilo za nikamor in da je bilo Vlada res grdo videti in slišati. Mama je bila kakor na trnju. Zato naglo stopi z dečkom v šolsko vežo, potlej ga pa prav tako naglo potisne v učilnico in zapre vrata za njim. To se je zgodilo brzo, preden bi mogel kdo naštetati: ena-dve-tri! Morda bi bila drugače ravnala; toda ko je začel Vladko kar na cesti vpiti tako nemarno, v tistem hipu si pa ni vedela pomagati drugače.

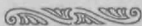
Vladko je obstal kar sredi šolske sobe, potrŕ, z razdvojeno dušo in s težkim srcem, kakor da bi bil čutil težo celega sveta na svojih šibkih ramah. Gledal je v tla kakor obsojenec. Besede ni mogel spraviti z jezika. Še jok se mu je ustavil. Samo eno samo ne-pretrgano ihtenje ga je bilo. In to ga je dušilo, da še k sapi ni mogel priti zlepa. Ni se dodobra zavedal, kje stoji; le v megli, kakor skozi vodo je videl učilnico. Toliko težav in bridkosti kot danes to uro še ni prebil, kar je živ. Celo mama, njegova lastna mama ga je zapustila in pahnila od sebe; Vladku se je zdelo, da se ves svet podira nanj.

V prvem hipu, ko je Vladko kakor z neba padel sred šole in ondi obstal v joku in stoku, da ga ni bilo premakniti z mesta, so prasnili šolarčki, ki so že sedeli v šolskih klopeh, v glasen, dobrovoljen smeh. Ko pa se Vladko, ki so ga vsi poznali in radi imeli, le ni utolažil, so se spogledali otroci in dregali drug drugega s komolci, češ: „Kako je vendar žalosten, kako joka ta revček!“ In je vstal eden izmed učencev, stopil k Vladku, mu položil desnico na ramo in ga prijazno ogovarjal: „Vladko, Vladko, utolaži se in nikar ne jokaj; glej, nam vsem je hudo pri srcu, ker si ti žalosten; oni-le mali šolarček tam pri oknu že sam joka. Oj, utolaži se in nikar več ne jokaj!“ Potlej je stopil drugi deček predenj, ga pobožal ljubeznivo po licih in mu rekel: „Vladko, ná podobico: gospod katehet so mi jo dali, ker sem znal gladko moliti šest resnic; lepa je, pa tvoja naj bo za zmeraj, samo potolaži se in nikar več ne jokaj.“ Tedaj je skočil tretji deček sredi šole in tlačil Vladku tri rdeča jabolka v žep, da bi ga potolažil. Nato so zavreli še drugi iz klopi, obstopili Vladka in silili z darilci in lepo besedo vanj. Županov Nacek mu je kazal in ponujal orglice, Tončkov Tone rdeči pipec, cerkvenikov Polde zlato peno in volička iz voska. In tako dalje. In vsak otrok je kazal na svojem obrazu, je govoril in prosil: „Vladko, utolaži se, zveseli se, saj ni tako hudo, kakor misliš.“

Še je gledal Vladko žalostno sredi šole, toda čelo se mu je jelo jasnit in polagoma se je umiril. Za nekaj časa je izustil sam pri sebi: „Saj res ni tako hudo,

kakor sem mislil, da bo.“ In je rad sedel v klop, kamor so ga spravljali, klicali in vabili otroci. V klopi pa ni več jokal, samo malo kisló se je še držal. Tedaj pa stopi gospod učitelj v šolo. Vladku se zopet podere srce. „Kaj bo, kako bo, ker nič ne znam,“ si dé in iznova zajoka. Ko ga zagleda gospod učitelj vsega objokanega, stopi k njemu in ga tolaži: „Zakaj pa jokaš?“ Vladko pa odgovori: „Zato, ker nič ne znam!“ — „Zaraditega pa zares nič ne jokaj! Saj zato si prišel v šolo, da se naučiš, česar še ne znaš.“ Tako je rekel gospod učitelj, ga pogladil po mehkih laskih ter pričel kazati podobe in učiti. „Ni ne tako hudo v šoli, kakor je pravil Janček,“ si je rekel samsebi Vladko in na vso moč je poslušal lepe reči, ki jih je pravil gospod učitelj. Čez pol ure je prišel pa gospod katehet v šolo. Tako lepo je pravil o ljubem Bogu in o dobrih angelcih v nebesih, da so otroci kar zijali, tako so poslušali. In Vladko si je rekel v svojem srcu: „Janček nič ne ve, v šoli je lepo, oj tako lepo!“ Naposled je prišla še gospodična učiteljica v šolo in je pripovedovala malim šolarčkom povest o skrbni muciki, ki je umivala Tončka-umazančka. O kako iz srca so se smejali otroci, ko so gledali v tej povesti ljubo mucó, kako je s pljunčkom, snegcem in s svojimi ostrimi krempeljčki umivčkala umazanca Tončka. Tudi Vladko se je smejal na vsa usta in je vzkliknil ves vesel: „O kako prijetno je v šoli!“

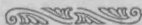
Ko je minila šola, je bilo treba iti domov. Vladko pa bi bil še rad ostal v šoli — kar nerad se je ločil od prijazne klopice, kjer je prebil prvi šolski dan. Kdo bi si bil mislil kaj takega? (Konec prih.)

Spominčica.

Kdor roditelje posluša,
srečna bo njegova duša;

kdor za greh se pokorava,
čaka ga v nebesih slava.

Zvončki beli, zazvončkljajte! . . .

Bilo je v zgodnji pomladi; zazelenela so polja in so zadehteli travniki od vijolice. Iz daljave, za Jagnjenco, je zašumelo v bučnih gozdovih prešerne Jatne. Pesem pomladi je zavalovila vsenaokrog; poslušala so jo radostna srca in so ji odzdravljala razposajena, mlada v mladostnem ognju.

In takrat je šla mala Mici iz hiše, tekla je na travnik in se je zasmejala glasno: zakaj pomlad ji je podala svojo veselo roko, zazrla ji je v oči. Mici pa je poskočila in je tekla naprej.

Z vijolicami in s trobenticami so bili potkani travniki — pisane, žametaste preproge. Dehtelo je prijetno, sanjale so oči in govorile le v sanjah zlate besede.

Pisani metuljčki so letali po zraku in Mici za njimi — po travniku.

Solnce je sijalo gorko, mirna toplota je božala lica in poljubljala v omotici oči. In oči so se zaprle in zasanjalo je srce.

Tik gozda, v bregu nad potokom, pa je bingljalo belo in vabilo. Dolga vrsta belih zvončkov je zvonila in se klanjala pomladi vsa srečna in razposajena . . .

Mici je plosknila z rokami, poskočila je od veselja.

„Ah, zvončki! zvončki!“

Takoj je bila na bregu. Sela je na travico, na mehko, in se je zasmejala belim zvončkom.

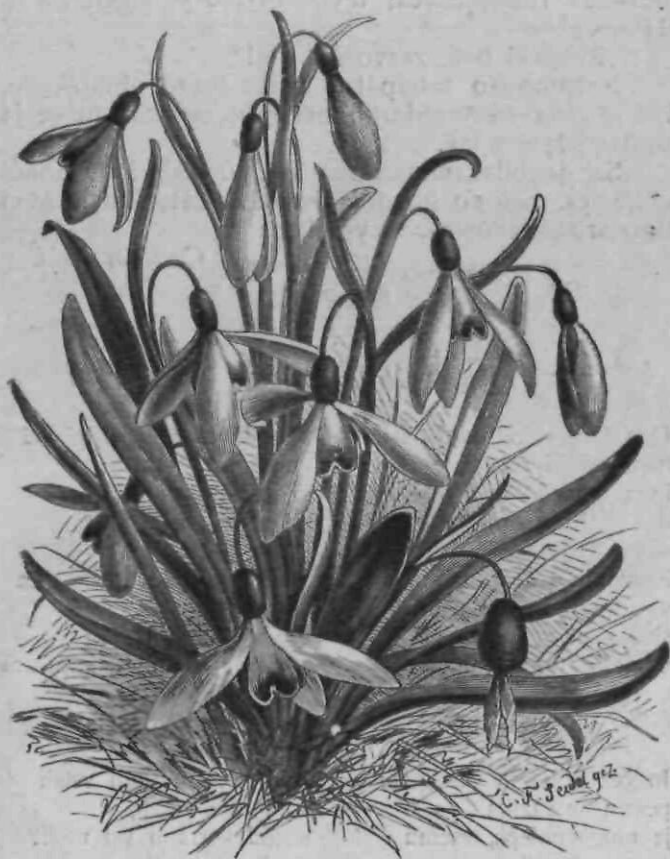
Nad njo so se lovili metuljčki, pelo je iz grmovja na drugi strani potoka; za njo pa žamet — vijolice, trobentice, vijoličasti podleski; ali tik njenih nog, pred njenimi očmi pa zvončki, beli, bingljajoči, v solncu žareči zvončki; klanjalo se je vse z resnimi glavicami, zrlo je plašno, balo se je . . .

Mici je bilo tako prijetno pri srcu kakor nikoli. Šla bi tja med te zvončke in bi bila sama kakor bel zvonček: klanjala bi se in zrla plašno naokoli . . .

Dvignila se je nalahno s tal in se nagnila nad zvončke.

„Revčki majčkenci!“

Utrgala si je enega, lep je bil, bel kakor mleko.
Z voljno dlanjo ga je pobožala in ga pritisnila na
vroča lica.

Zvončki beli, zazvončkljajte! . . .

„Ubožec!“

Nato je zopet sela.

Daleč naokrog samo zvončki in Mici med temi
zvončki — bel zvonček sama. Daleč nad gozdovi

pesem pomladi — a Mici kakor pesem vseh pesmi,
nemirna, koprneča . . .

Sklonila je glavico tako, da so ji obkrožali bujni
valčki las rdeča ličeca; njene oči so se smehljale in
tolažile . . .

„Zvončki beli, zazvončkljajte!“

Nalahno so zatrepetale ustne in so obmolknile.
Mici je zrla širokoodprtih oči bele zvončke in se je
pogovarjala z njimi.

Saj je bila vendar pomlad. Vriskala je v dolini
Jagnjenica, peli so gozdovi Jatne, in zato jim je Mici
odgovarjala radostna, razveseljena.

Cvetinomisrski.

Dan Gospodov . . .

Dan Gospodov svoja krila
nad zemljó razpel je
in z radostjo in z veseljem
dol in breg objel je.

Zazvonili so zvonovi
v stolpih cerkvic belih,
sladka pesem zadonela
v glasih preveselih . . .

In čez polje in čez griče
pesem se razlila
je mogočnolepa, vsemu
svetu oznanila:

Spet je iz neba priplaval
dan miru, radosti:
ej, trpini, zdaj počijte
od težav, bridkosti!

Dan Gospodov je . . . Le
k Njemu
vdano pomolite,
z mirom sladkim, z mirom
božjim
srca napojite! —

In od vsepovsodi vstali
so ljudje veseli,
s srci vernimi vsi molit
so Boga hiteli — — —

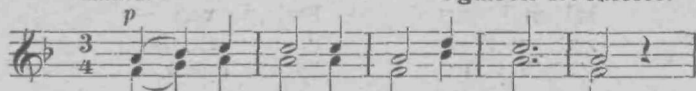
Vekomir.

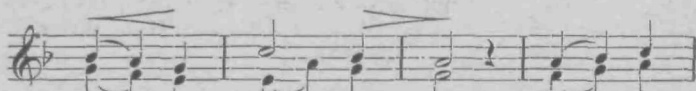
Uspavanka.

Lahno.

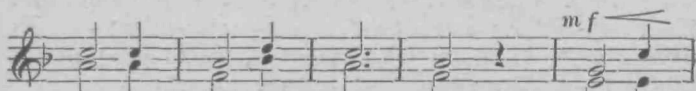
Uglasbil Iv. Kiferle.

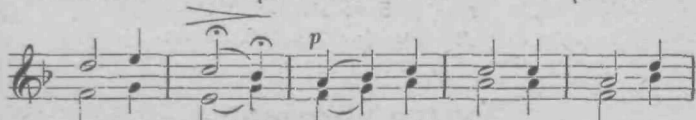
1. Spa - vaj, mi - lo de - te mo - je,
2. Skrb - no bom te va - ro - va - la,
3. Pa bo an - gel - ček kri - la - tec

1. slad - ki an - gel moj, oj, ni-
2. zla - to de - te ti, slad - ko
3. pri - hi - tel z ne - ba, pa ti

1. če - sar se v na - ro - čju mo - jem
2. pe - smi - co ti pe - la, zr - la
3. bo - va u - spa - van - ko pe - va-

1. ti ne boj, oj, ni - če - sar se v na-
2. ti v o - či, slad - ko pe - smi - co ti
3. la o - ba, pa ti bo - va u - spa-

1. ro - čju mo - jem ti ne boj.
2. pe - la, zr - la ti v o - či.
3. van - ko pe - va - la o - ba.

Zvonimir.

Pust.

Hoj, da ste videli, kakšen je pust, zvit kot lisica sladkih je ust.	Čudno našemljen hodi po vasi — pije, pretepa se, kjer se oglasi.
--	---

Družica zvesta
mu je — norost ...
V večnem sovraštvu
mu je — krotkost ...

Rado Osvin.

Kratkočasnica.

Drago stanovanje. Gospod, ki bi rad najel stanovanje, sliši, da gospodar zahteva silno visoko najemnino. Vpraša torej, ali spada k stanovanju tudi hlev. „Hlev? Za koga pa?“ vpraša gospodar. — „Za tistega osla, ki bi bil tako neumen, da bi tako drago plačal to-le stanovanje,“ se odreže gospod.

Kako čitaš?

1. 6 resajo ve 3 na 100 lpu 5 1 + a.
2. O 1/2 dne 7 pak 8.

Šaljivo vprašanje.

Kateri jetnik ni vesel, če se mu je približal konec zavora?

Rešitev in imena rešilcev v prihodnji številki.

K rešitvi naloge št. 2.

Najvišje število prememb je dosegel Fabjančič Stanko, učenec na Brezovici pri Ljubljani, in dobi obljubljeni darilo. Jako visoka števila so tudi izkazali: Stanonik Aleš, učenec III. razr. v Ljubljani; Roš Franjo, drugošolec v Celju; Pance Terezija, učenka V. razr. na Viču; Kumar Rudolf, učenec v Spodnji Šiški; Vogrinc Mici, učenka VI. razr. nadalj. šole v Rudolfovem; Grdina Antonija, učenka v Ljubljani; Gruden Fr., v Dol. Retju pri Laščah; Birk Fr., Križman Lud., Repnik Fr., učenci IV. razr. v Kamniku.